

Symbole narodowe

Zgodnie z art. 1 ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych: orzeł biały, biało-czerwone barwy i „Mazurek Dąbrowskiego” są symbolami Rzeczypospolitej Polskiej. Symbole Rzeczypospolitej Polskiej pozostają pod szczególną ochroną prawa, przewidzianą w odrębnych przepisach, a otaczanie tych symboli czcią i szacunkiem jest prawem i obowiązkiem każdego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej oraz wszystkich organów państwowych, instytucji i organizacji.

Godło

Art. 2 stanowi, że godłem Rzeczypospolitej Polskiej jest wizerunek orła białego ze złotą koroną na głowie zwróconej w prawo, z rozwiniętymi skrzydłami, z dziobem i szponami złotymi, umieszczony w czerwonym polu tarczy.

Barwy narodowe

Barwami Rzeczypospolitej Polskiej są kolory biały i czerwony, ułożone w dwóch poziomych, równoległych pasach tej samej szerokości, z których górny jest koloru białego, a dolny koloru czerwonego. Przy umieszczaniu barw

Rzeczypospolitej Polskiej w układzie pionowym kolor biały umieszcza się po lewej stronie płaszczyzny oglądanej z przodu.

Barwy Rzeczypospolitej Polskiej stanowią składniki flagi. Flagą państwową Rzeczypospolitej Polskiej jest prostokątny płat tkaniny o barwach RP, umieszczony na maszcie. Ustalono stosunek szerokości flagi do jej długości 5 : 8.

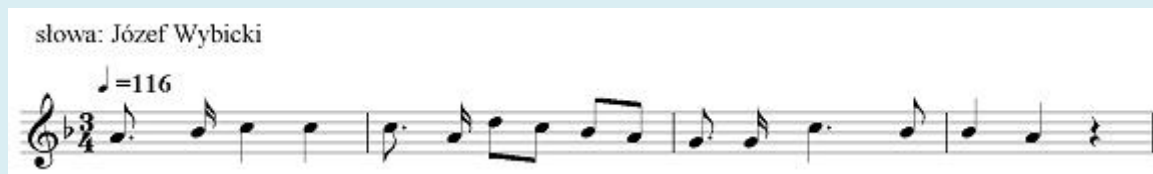

Flagą państwową Rzeczypospolitej Polskiej jest także flaga z umieszczonym pośrodku białego pasa godłem Rzeczypospolitej Polskiej.

Hymn państwowy

Podczas jednego z kursów literatury słowiańskiej w Paryżu, 26 kwietnia 1842, roku Adam Mickiewicz stwierdził: "Sławna pieśń legionów polskich poczyna się od wierszy, które są godłem historii nowej: Jeszcze Polska nie zginęła, kiedy my żyjemy. Słowa te mówią, że ludzie mający w sobie to, co istotnie stanowi narodowość, zdolni są przedłużać byt swojego kraju niezależnie od warunków politycznych tego bytu, i mogą nawet dążyć do urzeczywistnienia go na nowo..."

Z HISTORII HYMNU

Tekst Pieśni Legionów Polskich we Włoszech, noszącej później tytuł Mazurek Dąbrowskiego lub Jeszcze Polska nie zginęła, powstał między 16 a 19 lipca 1797 roku w miejscowości Reggio nell'Emilia (niedaleko Bolonii), w ówczesnej Republice Lombardzkiej (Włochy). Napisał go Józef Rufin Wybicki - herbu Rogala, potomek rodu osiadłego w XVI wieku na Pomorzu (on sam pochodził z Będmina). Był poetą, dramatopisarzem, kompozytorem, prawnikiem, dyplomatą i działaczem politycznym, uczestnikiem konfederacji barskiej i powstania kościuszkowskiego. W lipcu 1797 roku przyjechał do Lombardii jako współorganizator Legionów Polskich generała Jana Henryka Dąbrowskiego (powstających przy armii francuskiej Napoleona Bonaparte). Pieśń Legionów Polskich we Włoszech została napisana przez Wybickiego dla uświetnienia uroczystości pożegnania odchodzących z Reggio legionistów i tu została odśpiewana po raz pierwszy.

Już w kilka tygodni później, kiedy Wybicki przebywał w Mediolanie, a Dąbrowski z legionistami w Bolonii, generał pisał do przyjaciela: "Żołnierze do Twojej pieśni nabierają coraz więcej gustu i my ją sobie często nuciemy z winnym szacunkiem dla autora". I jeszcze tego samego 1797 roku rozrzucone po całych północnych Włoszech oddziały polskie poznały Pieśń Legionów, która nie tylko zyskiwała sobie coraz większą popularność, ale stawała się nową, mobilizującą siłą. Nie tylko dla wojska... Oto za pośrednictwem emisariuszy przedostających się przez granice kordonów naszych zaborców pieśń trafiła do Warszawy, Krakowa, Poznania i innych miast, by już w kilka miesięcy od chwili swoich narodzin - siać nową wiarę w wolność.

Mazurek Dąbrowskiego - jak nazywano potem tę pieśń - towarzyszył Polakom we wszystkich bitwach kampanii napoleońskiej, a także w 1806 roku, kiedy to Dąbrowski w aurze zwycięzcy znalazł się w Wielkopolsce. Tu mieszkała Basia, która rok później została żoną generała.

Nadszedł czas Księstwa Warszawskiego i już wówczas pieśń Legionów Polskich we Włoszech stała się jakby nieoficjalnym hymnem; taka była jej popularność i legenda z nią związana.

Po upadku Napoleona, w nowo utworzonym Królestwie Polskim pod zarządem księcia Konstantego, brata rosyjskiego cara, próbowano usunąć tę pieśń z narodowej pamięci. Ale już od powstania listopadowego 1831 roku znów powszechnie ją śpiewano, jako jedną z najpopularniejszych pieśni patriotycznych.

W połowie XIX stulecia Mazurek Dąbrowskiego wszedł w nowy niejako okres swoich dziejów, stając się jedną z najważniejszych pieśni narodów słowiańskich. A ściślej mówiąc: stał się pierwowzorem wielu późniejszych hymnów. Ze słynnego zawołania Józefa Wybickiego: "Jeszcze Polska nie umarła, kiedy my żyjemy", korzystali autorzy tekstów pieśni o podobnym charakterze, pieśni przywracających wiarę w niepodległość zniewolonych dotąd Serbów, Czechów, Łużyczan czy Ukraińców. (...)

Od blisko dwóch stuleci nie została wyjaśniona zagadka historyczna dotycząca wszystkich Polaków: skąd się wzięła melodia, którą cały naród uznaje jako swój symbol?

Początkowo sądzono, że melodię tę skomponował książę Michał Kleofas Ogiński (twórca słynnego poloneza - Pożegnanie ojczyzny), potem materiały archiwalne temu zaprzeczyły i do dziś najczęściej autorzy śpiewników i prac naukowych podają określenie "melodia ludowa" (a niektórzy dodają do tego asekuracyjny znak zapytania). Otóż trzeba przypomnieć, że w XVIII wieku mazur był w Polsce tańcem szlacheckim, a nie ludowym. I w warstwie muzycznej należał - jakbyśmy to dziś określili - do sztuki użytkowej, modnej wśród szlachty i bogatego mieszczaństwa. (Nazwa "mazur" pojawiła się po raz pierwszy dopiero około połowy tegoż XVIII stulecia.) Nowe figury taneczne mazura kształtowała też scena teatralna (z którą przez pewien czas współpracował Józef Wybicki jako autor sztuk teatralnych i kompozytor), a figury te były przenoszone z teatrów do dworów i na salony miejskie.

Myślę, że najbliższe prawdy jest założenie, iż Józef Wybicki dla potrzeb swojego tekstu Jeszcze Polska nie umarła sam opracował znane mu już poprzednio wątki melodyczne, łącząc je w jedną całość formalną. (...)

Podczas jednego z kursów literatury słowiańskiej w Paryżu, 26 kwietnia 1842, roku Adam Mickiewicz stwierdził: "Sławna pieśń legionów polskich poczyna się od wierszy, które są godłem historii nowej: Jeszcze Polska nie zginęła, kiedy my żyjemy. Słowa te mówią, że ludzie mający w sobie to, co istotnie stanowi narodowość, zdolni są przedłużyć byt swojego kraju niezależnie od warunków politycznych tego bytu, i mogą nawet dążyć do urzeczywistnienia go na nowo..."

W roku 1978 powstało w Będominie - domu narodzin Józefa Wybickiego - Muzeum Hymnu Narodowego.

Źródło: Waclaw Panek, Hymny Polskie, Warszawa 1997

Ochronę prawną symboli państwa gwarantuje konstytucja. Warunki używania godła i flagi państwowej oraz szczegóły dotyczące hymnu określa ustawa z dnia 31 stycznia 1980r.(Dz. U. z dnia 11 marca 1980 r.)

Źródło: strona Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego www.mkidn.gov.pl

